

Sygn. akt X Ga 259/14

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział X Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Iwona Wańczura

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2014 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym, w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w G.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 20 maja 2014 roku, sygn. akt VII GC 1370/13

oddala apelację.

SSO Iwona Wańczura

Sygn. akt X Ga 259/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Gliwicach zasądził od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w G. na rzecz powódki (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1.180,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu tytułem zapłaty kary umownej za niedochowanie terminu naprawy gwarancyjnej dwóch lokomotyw, a w zakresie kwoty 427,50 zł oddalił powództwo, zasądzając jednocześnie kwotę 227 zł na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że poza sporem był fakt zawarcia przez strony umowy pisemnej i wykonania przez pozwaną czynności objętych umową między innymi w odniesieniu do lokomotyw ET 22-2032 i ET 22-2028.

W odniesieniu do lokomotywy ET 22-2032, której modernizację ukończono

23 sierpnia 2010 r., w dniu 15 marca 2012 r. zgłoszona została awaria - „błędna sygnalizacja pracy wentylatorów oporów rozruchowych”. Usunięcie usterki dokonane zostało w dniu 30 marca 2012 r. Jako przyczynę usterki wskazano niezgodność okablowania, która istniała od początku eksploatacji, a nie ingerencję osób trzecich. Lokomotywa ET 22-2028 uległa awarii w czasie obowiązywania gwarancji, czego pozwana nie kwestionowała. W związku z zaistniałym zdarzeniem powódka obciążyła pozwaną notą księgową na kwotę 581,74 zł z tytułu kosztów eksploatacyjnych zdefektowanej lokomotywy ET 22-2028. Jako podstawę obciążenia wskazano § 7 ust 4 pkt 4.5 umowy.

Zdaniem Sądu Rejonowego pozwana nie wykazała, aby wystąpiły okoliczności, które wyłączałyby jej odpowiedzialność gwarancyjną. Skoro odpowiedzialność gwarancyjna pozwanej nie została wyłączona, to uzasadnione było obciążenie jej karą umowną za nieterminowe wykonanie naprawy.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka nie wykazała, iż poniosła określone koszty finansowe we wskazanej w nocie wysokości.

W apelacji powódka zaskarżyła wyrok w części oddalającej powództwo, zarzucając wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na dokonaniu przez Sąd ustaleń sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. i wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku, i zasądzenie kwoty 427,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację powódki uznano za nieuzasadnioną.

Zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli Sąd II instancji nie prowadzi postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wyrok Sądu Okręgowego oparty jest o art. 385 § 1 k.p.c. w związku z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. Według treści tego ostatniego przepisu apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Nie można również zarzucić Sądowi I Instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż ponowne przytaczanie argumentów uzasadniających to stanowisko, wskazanych już w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest zbędne i niecelowe.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uznania zasadności zarzutów apelacji, w szczególności dotyczących naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c.

Należy wskazać, że Sądowi I instancji można zarzucić naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. wykazując, że Sąd wyciąga wnioski wbrew treści dowodu z naruszeniem zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Za

niewystarczające należy uznać samo przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze poszczególnych dowodów i ich ocenie – odmiennej niż ocena Sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., sygn. akt III CKN 4/98; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., sygn. akt V CKN 17/00; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., sygn. akt II UKN 76/99; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa 698/13).

Ocena sądu ma być oparta na wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału. Taka ocena obejmuje kolejno jego uporządkowanie, odniesienie się do wszystkich przeprowadzonych dowodów i każdego z osobna i w konsekwencji wskazanie, które z faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy zaistniały bądź nie zaistniały. Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd I instancji postąpił prawidłowo i wypełnił wszystkie wskazane wymogi, związane ze wszechstronnym rozważeniem materiału dowodowego.

Przy ocenie dowodów istotne jest również to, że podstawę ustaleń faktycznych stanowią tylko te dowody, które zostały prawidłowo przeprowadzone, a więc z zachowaniem reguł postępowania dowodowego. Przyznanie przez sąd mocy dowodom przeprowadzonym z pominięciem tych reguł narusza zasadę swobodnej oceny dowodów.

Powódka nie udowodniła, że zaistniały którekolwiek z powyżej wymienionych naruszeń. Na podstawie jedynie niczym nie popartych twierdzeń nie sposób uznać, że zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. był zasadny.

Z przytoczonych względów, wobec prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I Instancji apelację, na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić, jako bezzasadną.

SSO Iwona Wańczura